de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 14 — 4 APRIL 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA
5 ct.

'S AVONDS, ALS HET KAMPVUUR BRANDT....

EEN RINGETJE MET

Liesje was jarig in het vroege voorjaar, zo omstreeks de tijd, dat de sneeuwklokjes juist verdwenen waren en de crocussen nog overal in volle bloei stonden. En dit jaar had ze een beste verjaardag gehad. Van vader en moeder een fraaie schooltas en een rijksdaalder van oom Karel. Allerlei spelletjes en snoep van haar vriendinnetjes en een mooie sjaal van Fidel, de hond. Ja, hij had wel smaak, die brave hond, want de sjaal paste erg goed bij Liesje's wintermantel.

Maar het mooiste geschenk kwam toch van oma. Die was overgekomen en ze had Liesje een klein pakje in de hand geduwd. En uit dat pakje kwam de smalle, gouden ring, met de kleine diamant, die oma zo lang zelf gedragen had.

„Kind," had oma gezegd, „ik begin oud te worden en nu jij zo groot bent geworden, wil ik je dit maar vast geven. Je zou dat ringetje toch wel gekregen hebben, omdat je mijn oudste kleindochter bent, maar ik vond het aardiger om het nu maar zelf te geven...."

Liesje was verrukt met dat prachtige cadeau; ze deed het ringetje meteen aan en die dag werd er op school niet gespeeld in het vrije kwartier. Alle meisjes stonden om Liesje heen en die liet de stralen van het voorjaarszonnetje in het diamantje spelen, zodat kleine, glinsterende flitsjes uit de steen schenen te komen.

Nog nooit was Liesje zo trots geweest en omdat het ringetje zo goed paste, droeg ze het elke dag. Ze was er al helemaal aan gewend, toen de Paasvacantie aanbrak en Liesje's nichtje Sonja voor enkele dagen kwam logeren.

Sonja had een nieuwe liefhebberij en nauwelijks was ze aangekomen, of ze begon er over te vertellen:

„Zie je.... ik ben zo blij, dat ik een paar dagen bij jullie ben, want ik versier tegenwoordig doosjes met schelpen. Ik moet een heleboel schelpen hebben en nou wou ik je vragen, of je vanmiddag met me naar het strand wil gaan om me te helpen zoeken."

Dat vond Liesje best. Zij woonde zelf al vele jaren aan de kust en ze ging niet elke dag naar het strand, want ze was er wel aan gewend, dat de zee daar aldoor haar golfjes op het strand wierp. Maar nu ze een doel voor ogen had, ging ze graag mee.

Die middag zochten de twee meisjes het strand af. Het was pas vloed geweest en de keus was groot genoeg. Natuurlijk gingen ze ook eens kijken bij de schelpenvissers, die handenvol schelpen tegelijk met hun duwnet op het strand brachten.

Zo nu en dan vonden ze een bijzonder mooi exemplaar en tot slot van de middag mochten ze met een schelpenvisser meerijden, naar de plaats, waar hij de buit afladde. Alleen toen het paard de zware kar, vol schelpen, tegen de helling op moest trekken, gingen de meisjes lopen. Maar boven gekomen, mochten ze naast de schelpenvisser op de bok van de kar zitten en langzaam naderden zij de plek, waar de schelpen afgeladen werden. Liesje was er duizend maal langs gekomen. Al zo dikwijls had ze gezien, hoe de schelpenvissers op deze plaats hun lading losten. Later kwamen dan de grote vrachtwagens, die de schelpen weghaalden, want die werden gebruikt om er, samen met andere grondstoffen, metselkalk van te maken. Maar Sonja had deze bergen schelpen nog nooit gezien en ze was er niet weg te slaan. Ze ging boven op zo'n schelpenberg zitten en ze begon te zoeken. Natuurlijk hielp Liesje dapper mee en met beide handen

EEN KLEINE DIAMANT

groeven de meisjes in de schelpen; ze vonden dan ook heel wat mooie exemplaren.

Toen de schemer begon te vallen, kreeg Liesje er genoeg van en Sonja was ook zo moe, dat ze gehoorzaam meeging, naar huis.

En pas toen Liesje haar handen moest wassen, voor het avondeten, merkte ze.... dat het ringetje weg was. Het ringetje met een diamantje.... van oma! Meteen besefte ze, wat er gebeurd was. Toen ze van het strand kwam, had ze het ringetje nog aan haar vinger.... ze moest het verloren hebben bij het graven in de schelpenberg. Ze durfde niet te zeggen, *wat* ze verloren had, maar ze vroeg en ze kreeg verlof, om snel te gaan zoeken, voor het helemaal donker was, naar *iets*, wat ze verloren had.

Nog net op tijd kwam ze op de plaats, waar de schelpenberg gelegen had. Want die lag er nu niet meer! Een grote vrachtwagen reed angzaam het terrein af en het was duidelijk, dat de mannen al de schelpen juist op de wagen hadden geladen.

Nog net kon Liesje zien, dat de auto uit Heidedorp kwam en meteen stond haar plan vast. Die avond zei ze niet, wat er gebeurd was, maar de volgende morgen stond ze om half zes op en, gewapend met een strandschepje, fietste ze naar Heidedorp.

Na lang vragen en heen en weer rijden, kwam ze er eindelijk achter, waar de schelpen naar toe waren gebracht.... op een terrein achter de kalkfabriek. En toen moest ze nog als Brugman praten, voor ze toegang kreeg tot het terrein.

Met bevende handen begon Liesje te graven.... urenlang werkte ze en er was een nijpende pijn in haar hart, dat er mannen zouden komen, die de schelpen zouden weghalen, om ze te verwerken.

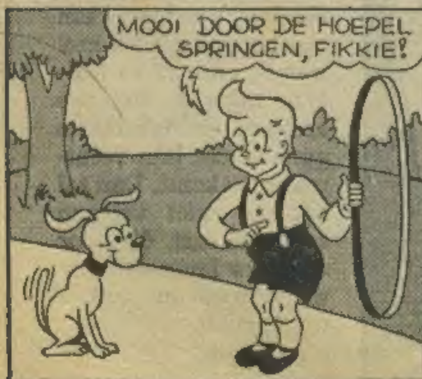
Het liep al tegen elf uur toen ze plotseling een glinstering zag.... ergens tussen de schelpen. Juist was de zon door de wolken gebroken en zonder die zon had ze het diamantje nooit gezien. Nu deed ze een greep en ze hield het kostbare ringetje in de hand.

Opgetogen ging ze alles vertellen aan de portier van het terrein, en die zei: „Je zult wel moe zijn, kind.... maar je hebt succes gehad. Ga d'r nou eerst eens bij zitten.... hier is een boterham en een kop koffie.... ja, kind.... diamanten zijn rare dingen. Eigenlijk zijn het dode stenen, maar als de zon er op schijnt, worden ze levend. Je mag die zon wel dankbaar zijn, dat ie net op tijd doorgekomen is."

Liesje keek naar de hemel, naar de zon. Ze was ook dankbaar. Maar dat gold niet zozeer de zon als wel Iemand, die daar moest zijn, ver weg.... ver achter die zon....

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

De vergissing

Zeg, je zult het niet geloven,
Maar het is toch werk'lijk waar.
Kleine Pietje van de buren,
Rookt daar doodleuk een sigaar.

Kijk hem eens parmantig stappen.
't Is een schande voor de straat!
Heus, 'k geloof dat het met Pietje
De verkeerde kant op gaat.

Moeten jullie zelf eens zeggen,
Vinden jullie 't ook niet raar,
Dat die Pietje loopt te roken?
Hij is amper zeven jaar.

O, maar kijk, daar zul je 't hebben,
Om de hoek komt een agent.
Niet verdwijnen nu, hoor, Pietje!
Wees nú óók een flinke vent!

De agent neemt grote stappen
En komt recht op Pietje af.
't Is je eigen schuld hoor, ventje,
Je krijgt je verdiende straf.

„Heb ik ooit toch van mijn leven,"
Zegt d'agent tot onze Piet.
„Zo'n klein joch en dan al roken!
Zeg, dat mag jij toch nog niet?

Zegt jouw vader daar dan niets van,
En laat moeder dat maar zo?
Ik denk er wel anders over;
Jij gaat mee naar het bureau!"

Kleine Piet begint te lachen.
De agent vindt dat brutaal.
Hij wordt rood en vraagt aan Pietje:
„Wat beduidt dat allemaal?"

„Och, agent," zegt Piet dan vrolijk,
„Die sigaar mag ik van pa.
'k Krijg er ied're week zelfs eentje,
Want 'k ben dol op chocola."

A. van Vl.

Leerrijke Lessen

DE EZEL, DE LEEUW EN DE HAAN

Een ezel en een haan waren eens samen voedsel aan het zoeken toen er brullend en dreigend een leeuw op de ezel af kwam.

Grauwtje wist niet zo goed wat hij zou doen, maar de haan rekte zijn hals en begon te kraaien dat het een lust was.

Daar schrok de leeuw van, want dat rare geluid vertrouwde hij niet en hij oordeelde het verstandiger de benen te nemen.

Als Grauwtje nu maar wijzer was geweest, dan was er niets gebeurd, maar wat deed die stomme ezel? Hij ging zich verbeelden, dat de leeuw voor hem op de vlucht was geslagen. Dus begon hij luid te balken en met zijn oren te flappen en.... hij achter die leeuw aan.

De leeuw sjokte op een sukkeldrafje verder totdat hij het gekraai van de haan niet meer kon horen en toen keerde hij zich om en scheurde vriend ezel aan stukken.

Laten we niet te gauw denken, dat we een gevaar de baas kunnen of een moeilijkheid alleen kunnen overwinnen. Dat zou ons menigmaal kunnen tegenvallen, omdat er maar al te vaak hier of daar angeltjes en klipjes kunnen zitten, die wij over het hoofd hebben gezien en die ons dan moeilijkheden bezorgen. Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast. En wanneer een van onze vriendjes of vriendinnetjes een lastig karweitje voor ons opknapt, dan moeten we niet gaan opscheppen dat *wij* heel wat in onze mars hebben, maar moeten we anderen die verdienste gunnen die hun rechtmatig toekomt. Dan zal het ons niet vergaan zoals die ezel, die door de leeuw langs een omwegje toch te pakken werd genomen.

ONZE WONDERE WERELD

SPEL VAN LICHT EN KLEUR

DE HOLLANDSE NACHTEGAAL

Als je in deze vroege voorjaarsmaanden eens voorbij een sloot of plasje wandelt, dan zul je vast en zeker in ons waterlandje het zogenaamde kikkerdril aantreffen. Meestal zie je dan het dril van de bruine kikvors of landkikker. Het dril van de groene kikker komt

pas in Mei en bovendien ligt dit meer op de bodem van het water. Dus dat zie je niet zo dadelijk.

Dat kikkerdril is toch maar een vies goedje, zul je zeggen. Goed, laat het een beetje vies lijken, maar het is heel doelmatig en nuttig, dat kikkerdril. In het dril liggen de eitjes van de kikker. Dat zijn er heel veel, want de groene kikker legt wel achtduizend eitjes. De kikker zelf kan die eitjes in het water niet uitbroeden. Dat moet de zon doen, die op het water en op de eitjes schijnt. En nu is het zo, dat het slijm om die eitjes de zonnewarmte als het ware opslorpt en vasthoudt. En bovendien is dat slijm nog voedsel voor de kleine kikkervisjes, als ze pas uit de eitjes zijn geboren. En tenslotte is het ook nog zo, dat de vissen en andere waterdieren het dril ook wat vies vinden en.... het dus niet opeten.

Dikwijls heb ik vroeger een partijtje van dat kikkerdril uit het water in een wijde fles geschept. We namen het dan mee naar huis, ook al had moeder er wel eens een hekel aan. We zetten het hele geval dan in de tuin en konden heel mooi de ontwikkeling van de kikkertjes nagaan. Na een week ongeveer — dat hangt ook al van het weer af — komen de eitjes uit. 't Lijken eerst meer visjes dan kikkertjes. De kleine dingen hebben een lange staart en een dikke kop, vandaar de naam dikkopjes.

Enige tijd later zie je, dat deze kikkervisjes achterpootjes krijgen. Daarmee kunnen ze heel goed door het water zwemmen om voedsel te zoeken. Dan verschijnen ook de voorpootjes en nu beginnen de beestjes al heel goed op kikkers te lijken. Alleen hebben ze nog die lange staart. Maar die gaat nu inschrompelen en wordt steeds dunner en korter. Nu is het een echt klein kikkertje geworden, dat alleen nog maar flink moet groeien.

Deze hele ontwikkeling is in ongeveer drie maanden afgelopen.

Het voedsel van de kikker bestaat uit allerlei insecten, slakken en wormpjes. Vooral het fijne gehoor komt hem hierbij goed van pas. Men zegt, dat de kikkers zelfs het zachte gegons van de muggen kunnen horen.

Een leuke tong hebben de kikkers! Die is op de eerste plaats heel lang, maar bovendien zit hij niet achter, maar vóór in de bek vast. Hij kan dus de tong helemaal naar buiten klappen en zo de kleine voedseldiertjes gemakkelijk grijpen.

Alleen de mannetjes kunnen kwaken, tenminste bij de groene kikkers, want het mannetje van de bruine kikker kan het ook niet.

Dat kwaken gebeurt met een paar grote keelblazen, die vanuit de

mond met lucht worden volgeperst. Door een paar spleten in die blazen komt die lucht dan weer naar buiten en dat geeft het eigenaardige kikkergeluid. Toch is dit geluid wel mooi, als je het hoort op een stille zomeravond op het platteland en ik mag echt wel graag luisteren naar het lied van onze „Hollandse nachtegaal".

Kikkers zijn nuttig in sloot en plas. Zij ruimen heel wat schadelijk gedierte op en vormen als jonge kikkervisjes weer een belangrijk voedsel voor vissen en watervogels.

In viskwekerijen kunnen ze wel eens schadelijk worden, maar over het algemeen valt dat nog wel mee.

Eén ding nog, meisjes en jongens. Het gebeurt soms, dat jongens kikkers gaan vangen om ze met een rietje op te blazen. Jullie moeten toch begrijpen, dat dat een verschrikkelijk wreed gemartel is. Doet daar nooit aan mee en houdt andere kinderen er van af. *J. v. d. B.*

WAT ZEGT MIJN NAAM?

BADELOCH

De grote broer van Madeleine was met Nieuwjaar naar een oom en tante in Amsterdam geweest en daar had hij een voorstelling bijgewoond van de Gijsbrecht van Amstel, het toneelspel van Vondel, dat telkenjare weer bij de wisseling des jaars in de Stadsschouwburg van de hoofdstad wordt opgevoerd. Madeleine luisterde met open mond en met glinsterende ogen, als hij van de voorstelling, die een diepe indruk op hem had gemaakt, vertelde, en al haar sympathie ging uit naar Badeloch, Gijsbrecht's wakkere echtgenote, zijn onschatbare steun in de tegenspoed.

De naam Badeloch vond Madeleine echter lang niet mooi; ze had hem nog nooit gehoord en ze vond, dat hij wel een beetje barbaars klonk. Ze vroeg aan meester Dierx, of hij wist wat hij betekende.

„Badeloch," antwoordde meester, „is weer een van die namen, die in de loop der eeuwen verloren zijn gegaan. We kennen vele van die namen enkel nog uit documenten, of ook — en dat komt zelfs heel veel voor — uit familienamen, welke van die namen zijn afgeleid. Er zijn honderden familienamen, die in mansnamen hun oorsprong hebben, van mansnamen afkomstig zijn, terwijl deze mansnamen al lang niet meer worden gehoord.

Badeloch is een verdwenen vrouwennaam; 't is een echt oud-Germaanse naam, zowel van vorm als van betekenis. Het achtervoegsel

loch komt van lauga: bad, in de zin van wassen en betekent in namen dan ook: rein, schoon, gereed. Bade is afkomstig van badu: strijd en de betekenis van Badeloch is derhalve: gereed voor de strijd.

De oude Germanen gaven ook aan hun dochters heel vaak namen, welke met oorlog, wapentuig, dapperheid, roem te maken hadden. In die nog weinig beschaafde tijden trok veelal de vrouw met de man mee te velde en als zij al niet aan het eigenlijke gevecht deelnam, zij stond hem toch onvervaard ter zijde in het reinigen van zijn wapens, in het aanreiken van zijn maaltijden, in het herstellen van zijn kleding, in het opwerpen van versterkingen. En in tal van vrouwennamen kwam tot uitdrukking, hoezeer de vrouwen zich bij de oorlogvoering verdienstelijk konden maken."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

Het was nu zeven jaar geleden, dat Reynout en zijn broers hun moeder hadden gezien. Ze verlangden hoe langer hoe meer naar haar en ofschoon Adelaert Reynout onder het oog bracht hoe hun ouders hen hadden afgezworen, het hielp allemaal niets.

„Ik wil mijn moeder zien," zei Reynout. „Wij zullen ons verkleden als pelgrims en niemand zal ons herkennen."

Dus trokken ze in pelgrimskleding te voet naar Pierlepont, het kasteel hunner ouders. Vrouw Aye ontving ze en zette hun eten en drinken voor, maar herkende hen niet. Ze gaf aan Reynout een gouden schaal met wijn en die dronk hij tot driemaal toe leeg.

Toen begreep de moeder wie zij waren en dolgelukkig nam ze Reynout in haar armen. Maar bij de bedienden was een verrader en die eiste, dat zij Reynout als gevangene naar keizer Karel zou zenden. Hayman, die intussen ook het nieuws had gehoord, sloeg de verrader dood, maar dat belette hem niet, zijn eed te houden en dus verzamelde hij een klein legertje en kwam daarmee naar de burcht om Reynout gevangen te nemen. Dat was vlugger gezegd dan gedaan. Drie dagen lang verdedigden de broers de toegang tot de burcht en Reynout verdreef alle aanvallers. Hij bond zelfs zijn vader aan handen en voeten, zette hem op een paard en gebood een schildknaap hem zo naar de keizer te brengen.

Karel was woest en trok tegen Pierlepont op. Vrouw Aye gaf Reynout een vermomming en daarin wist de jonge man te ontsnappen, terwijl zijn drie broers, die zich niets te verwijten hadden, zich aan Karel overgaven. Reynout had de plaat gepoetst, in de verwachting, dat zijn broers wel zouden volgen, maar toen hij zich hierin teleurgesteld zag, kwam hij bedroefd en vol angst op zijn kasteel Montalbaen terug.

(Wordt vervolgd)

BAS EN BES

Bas en Bes rijden met een toneelgezelschap, waarmee ze bevriend zijn geraakt, door een eenzame landstreek.

- IN HET MIDDEN VAN EEN UITGESTREKT VEENGEBIED HEBBEN ZE GEEN BENZINE MEER EN DE WAGEN, WAARIN ZE REIZEN, KAN NIET VERDER.

'T IS MISSCHIEN WEL EEN HEEL EIND TOT HET NAASTE BENZINESTATION, MAAR ZOUDEN JULLIE ER OP UIT WILLEN GAAN OM BENZINE TE HALEN? WIJ MOETEN NODIG REPETEREN

WE KOMEN ZO GAUW MOGELIJK TERUG. KOM, BES! 'T IS MOOI WEER VOOR EEN WANDELING.

- NA EEN HALF UUR LOPENS IS ER NOG STEEDS GEEN STATION IN ZICHT

IK BEGIN MOE TE WORDEN. ZOU DE CHAUFFEUR VAN DIE WAGEN NIET KUNNEN ZEGGEN, HOE VER HET NOG IS?

IK ZAL HET HEM VRAGEN.

TOT SCHRIK VAN BAS EN BES ZIT SILAS STEKEL IN DE AUTO.....

ZO! BENNEN JULLIE DAAR? GEEN VERZET ALSJEBLIEFT!

WE GAAN REGELRECHT NAAR HET GESTICHT TERUG!

WE GAAN TERUG NAAR DE WAGEN. — IK WEET WAT!

BAS HAALT EEN STUK TOUW UIT ZIJN ZAK EN BINDT HET AAN DE BENZINEBUS.

ZONDER DAT STEKEL HET MERKT OPENT HIJ EEN RAAM VAN DE AUTO EN WERPT HET BENZINEBLIK ER UIT, TERWIJL HIJ HET ANDERE EIND VAN HET TOUW VASTHOUDT.

DAAR IS DE WAGEN. WE KOMEN ER ZO VOORBIJ.

HET BENZINEBLIK MAAKT EEN HELS LAWAAI OP DE WEG. STEKEL KAN DE BUS NIET ZIEN EN HIJ DENKT, DAT ER IETS AAN ZIJN AUTO MANKEERT.

WAT IS ER AAN DE HAND? 'T LIJKT OF ER IETS KAPOT IS! IK MOET EVEN GAAN KIJKEN!

ZODRA HIJ STOPT, ERUIT BES!

DAAR KOMT BEN, BAS!

KOMEN JULLIE HIER, VLEGELS!

IK HEB JOU MEER GEZIEN! JIJ HEBT ME GESLAGEN! BEMOEI JE ER NIET WEER MEE!

LAAT JE HEM ZIJN GANG GAAN, BEN?

DIE OUWE SOK HAALT BAS EN BES NOOIT IN. ZE ZIJN AL LANG WEER HIER, VOOR HIJ HET IN DE GATEN HEEFT!

MAAR DIE STEKEL ZAL WEL WAT BENZINE HEBBEN. DIE KUNNEN WIJ BEST GEBRUIKEN! KOM, FRED! AAN DE SLAG!

- BEN EN FRED TAPPEN DE BENZINE UIT STEKELS WAGEN EN VULLEN ER HUN EIGEN TANK MEE.

DERTIG LITER! IK ZAL HET GELD ERVOOR OP STEKELS ZITPLAATS LEGGEN!

WE KUNNEN VERTREKKEN! ZIE JE BAS EN BES AL?

JA, DAAR KOMEN ZE AAN!

STAPT IN, LUI, NAAST FRED!

PFFF! IK KAN GEEN STAP MEER VERZETTEN!

VOORUIT, FRED!

DAT ZAL JULLIE NIETS HELPEN, IK KOM JULLIE ACHTERNA!

STEKEL KAN NIET WEGKOMEN, WANT HIJ HEEFT GEEN BENZINE. WOEDEND ZIET HIJ BAS EN BES HEM WEER ONTGLIPPEN.

ZIJ HEBBEN AL MIJN BENZINE GENOMEN! IK ZAL DE POLITIE IN DE ARM NEMEN!

- EN STEKEL HEEFT EEN AARDIG TOCHTJE VOOR DE BOEG, VOOR HIJ WEER BENZINE HEEFT!

DAT IS DE TWEEDE KEER DAT JE ONS GERED HEBT, BEN!

KLAAS NIKKELBIE

NAAR HET BEROEMDE VERHAAL VAN CHARLES DICKENS.

37. De edelmoedige Charles Cheeribel was maar aan het plagen, toen hij zijn neef Frank voorstelde, Madeleine ten huwelijk te vragen. De oude man wist heel goed, dat Frank van Kate hield, de zuster van Klaas, en dat Klaas naar Madeleine's hand dong. Frank antwoordde, dat hij meende, dat Madeleine voor een ander was bestemd. En de oude Cheeribel pakte Klaas' hand en zei: „Madeleine's hart is reeds weggegeven, Klaas Nikkelbie. Het behoort aan jou; ze heeft jou gekozen!"

38. „Ze heeft gekozen, zoals wij, haar beste vrienden, voor haar gekozen zouden hebben," voegde hij er aan toe. „En Frank koos, zoals we het liefste zagen, dat hij kiezen zou." Toen kwam zijn broer Ned binnen met Kate. „O, Ned, wat een gelukkige dag is dit voor ons allebei!" riep Charles uit. „Laat me Kate een kus geven; daar heb ik thans recht op!" En hij deed het zo hartelijk, dat zijn broer Ned hem tot de orde meende te moeten roepen met de woorden: „Pas op, Charles, straks wordt Frank nog jaloers."

39. „Madeleine is in de kamer hiernaast," zei Charles nu en bij die woorden spoedde Klaas zich naar haar toe. Hij had haar nog niet over zijn genegenheid voor haar gesproken, omdat hij bang was, dat de Cheeribels het niet zouden goedvinden. „We zullen de paartjes maar aan zichzelf overlaten," lachte Charles. „Misschien hebben ze elkaar wel het een en ander te vertellen!" Mevrouw Nikkelbie was zo gelukkig bij het zo opeens vernemen van al het goede nieuws, dat zij haar tranen niet kon inhouden.

40. Klaas en Madeleine en Frank en Kate trouwden op dezelfde dag. Het geld van Madeleine werd in de handelszaak van de Cheeribels ingebracht en Klaas werd daar medefirmant. Dotheboys Hal, de afschuwelijke jongensschool van Squeers, werd opgeheven en Squeers zelf boette in de gevangenis voor zijn misdaden. Newman Noggs, de secretaris, die zoveel voor Klaas Nikkelbie had gedaan, genoot van een rustige oude dag in een prettig huisje dichtbij zijn jonge vrienden.

EINDE

De list van prinses Tallia

DOOR ROOSJE

*

Vele eeuwen geleden regeerde over Babbaldonië een koning, die Errugdom heette en die waarschijnlijk de domste koning is geweest, die ooit heeft geleefd. Zoals je weet, zijn de meeste koningen wijze mannen, maar deze koning was ontzettend dom. Nu moet je echter niet denken, dat onder zijn regering alles verkeerd ging, want dat was zeker niet het geval. De koning wist namelijk zelf ook wel, dat hij niet erg verstandig was en daarom liet hij het regeren over aan zijn ministers, die knappe mannen waren en altijd goede besluiten en beslissingen namen. Doordat de koning de raad van zijn ministers nooit in de wind sloeg, heerste er welvaart in het land en hielden de mensen erg veel van hem. Hij had geen enkele vijand en als hij jarig was, kreeg hij duizenden geschenken.

Het vreemde was, dat koning Errugdom ondanks zijn domheid dol was op raadsels. Doordat hij zelf niet regeerde, had hij veel vrije tijd en zo kon het gebeuren, dat hij soms een hele dag niets anders deed dan raadsels oplossen. Of liever: hij probeerde raadsels op te lossen, want meestal kon hij de oplossingen niet vinden. Dat kon hem echter niets schelen en iedereen die een nieuw raadsel kende, was bij hem welkom. Als iemand hem een nieuw raadsel had opgegeven, sloot hij zich vaak in zijn kamer op en piekerde hij twee, drie dagen over de oplossing. Pas als hij het antwoord dan nog niet wist, gaf hij het op en ging hij het vragen. Dat hij zich in zo'n geval drie dagen lang niet vertoonde, vond niemand erg, want hij had toch niets te doen en iedereen was blij, dat hij zich zo goed vermaakte.

Op het moment dat dit verhaal begint, was de koning echter niet met een raadsel bezig. Nee, hij zat in de troonzaal en keek heel ernstig naar zijn dochter Tallia. „Lieve kind," zei hij, „ik heb je altijd een verstandig meisje gevonden, maar nu ben je toch echt dom. Je moet toch zelf kunnen begrijpen, dat jij niet met de zoon van de tuinman kunt trouwen!"

„Maar ik houd van hem!" zei Tallia.

„Dat denk je maar," zei de koning. „En al was het zo, dan ging het nog niet. Als ik dood ga, word jij koningin en moet je echtgenoot over het land regeren. Denk je eens in, de zoon van een tuinman op de troon van Babbaldonië! Nee, lieveling, volgens onze wetten moet je dit jaar trouwen, omdat je achttien jaar bent, maar ik zoek je echtgenoot uit. In de wet staat, dat ik dit jaar iemand moet aanwijzen, die een echtgenoot voor je zal kiezen. Welnu, ik wijs daarvoor degene aan, die volgende week de raadsels oplost."

„De raadsels oplost?" vroeg Tallia verbaasd.

De koning lachte vergenoegd. „Ja," zei hij, „ik heb een prachtig middel bedacht om een goede man voor je te vinden. Ik heb drie raadsels gemaakt, en degene, die ze alle drie binnen vijf minuten oplost, mag zeggen met wie jij moet trouwen. Het spreekt vanzelf, dat de winnaar zegt, dat je met hemzelf moet trouwen. Zie je, op die manier krijg je een goede man. Alleen mensen van adel mogen aan de wedstrijd deelnemen — voordat zij de zaal binnenkomen, moeten zij aan een kamerwacht bewijzen, dat zij van hoge afkomst zijn — en alleen iemand die heel verstandig is, zal mijn vragen kunnen beantwoorden. Zo zal ik er van verzekerd zijn, dat ik een adellijk, verstandig opvolger krijg. Dit land heeft nu lang genoeg een domme koning gehad!"

„Maar dat is dwaasheid!" riep Tallia uit. „U kunt mij niet dwingen, met de winnaar van die wedstrijd te trouwen!"

„Dat kan ik wel," zei de koning. „Jij moet op je achttiende jaar trouwen met de man, die wordt uitgekozen door iemand die ik aanwijs. Het is heel ingewikkeld en heel dwaas, maar zo staat het in de wet. Ons land heeft nu eenmaal vreemde wetten."

„En weten de ministers wat u van plan bent?"

„Nee, en het gaat hun ook niets aan. Zij mogen zich alleen met regeringszaken bemoeien. Zij hebben er niets mee te maken, aan wie ik mijn dochter ten huwelijk geef!"

„Hm," bromde Tallia. „Weet u, wat ik denk? U hebt natuurlijk al een man voor mij uitgezocht, een of andere nare vent. Maar omdat u bang bent, dat ik die man niet zal willen trouwen, hebt u dit plan bedacht om het te doen voorkomen, alsof die man mij heel toevallig krijgt. Ja, ik begrijp het al, u vertelt die man de antwoorden of u zegt ze hem tijdens de wedstrijd voor."

„Nee," zei de koning, „ik zweer, dat ik de antwoorden aan niemand zal voorzeggen en ik laat iedereen gemaskerd binnenkomen. Dan blijf ik onbevooroordeeld."

„En degene die wint, mag een man voor mij uitzoeken? Die mag dus zeggen, met wie ik moet trouwen?"

„Ja, zo staat het in de wet. Maar de winnaar wijst natuurlijk zichzelf aan. Dat is altijd zo gegaan."

„En welke raadsels geeft u op? En wat zijn de antwoorden?"

De koning begon te lachen. „Daar vlieg ik niet in," zei hij. „Zo dom ben ik niet. Als ik je dat vertelde, ging jij de antwoorden natuurlijk meteen aan de zoon van de tuinman verklappen, zodat die winnaar zou worden. Of nee!" riep hij uit, „ik kan ze gerust vertellen, want die tuinmanszoon kan toch niet meedoen, omdat hij niet van adel is! Nu, luister maar. Eén vraag, is eigenlijk geen vraag, maar.... Je moet mij echter toch beloven, dat je niemand iets zult verraden van wat ik zeg."

„Ik beloof het," zei Tallia.

„Goed," zei koning Errugdom, „ik vertrouw op je woord."

„Poeh!" pufte koning Errugdom precies een week later. „Poeh, ik

wou dat ik hier nooit aan was begonnen! Er zijn nu al drieënvijftig ridders geweest en niemand heeft de vragen kunnen beantwoorden. Ik word er moe van. Hercule, geef mij nog eens een glas wijn!"

De koning was die ochtend vroeg op zijn troon gaan zitten om allen die naar Tallia's hand dongen, de drie raadsels op te geven. Er waren echter veel meer ridders gekomen dan hij in zijn domheid had gedacht, en geen van hen was tot nu toe in staat geweest, de drie vragen te beantwoorden. Uit binnen- en buitenland waren honderden edellieden naar het paleis gereisd, en nu verdrongen zij elkaar in de gangen. Telkens als er een teleurgesteld terugkwam, ging de volgende naar de kamerwachter en bewees hij die door middel van allerlei documenten, dat hij van adellijken bloede was. Daarna ging hij naar binnen om zijn geluk te beproeven. Na vijf minuten keerde hij dan terneergeslagen terug, mopperend, dat de raadsels veel te moeilijk en te dolzinnig waren. Het zag er naar uit, dat het zo nog wel een paar dagen door zou kunnen gaan, want, zoals gezegd, stonden er nog een paar honderd ridders op hun beurt te wachten.

Toen de koning zijn glas wijn had leeggedronken, zei hij: „Nu, laat nummer vierenvijftig maar komen!"

De deur werd geopend en een tamelijk kleine, slanke ridder kwam binnen. Evenals de anderen had hij zijn gezicht achter een masker verborgen.

„Welkom," zei de koning. „Komt u maar wat dichterbij. Goed zo. Hoe heet de hond van koning Prummel."

De ander zei niets.

„Weet u het niet?" vroeg de koning.

„U hebt mij nog niets gevraagd," zei de ridder met heldere stem. „U hebt alleen gezegd, dat de hond van koning Prummel Hoe heet!"

De koning ging met een ruk rechtop zitten. „Fantastisch!" riep hij uit. „U bent de eerste die niet in de val is gelopen. Enorm! Maar nu de volgende, echte vraag. Hoeveel sterren staan er aan de hemel?"

„Dertigduizend vierhonderddrieënzestig," zei de ridder prompt.

De ogen van de koning puilden bijna uit hun kassen en hij begon te stotteren van opwinding.

„D-d-d-dat is ook al goed!" zei hij. „Ik heb ze verleden week zelf geteld en ik kwam tot precies hetzelfde aantal. Mijnheer, u bent vast niet dom! U maakt een goede kans. Als u nu de derde vraag ook nog goed beantwoordt, mag u zeggen, met wie mijn dochter moet trouwen. Kom, wij zullen maar vlug opschieten! Wat denk ik?"

De ridder stampte plotseling driemaal op de grond en terwijl de koning verbaasd toekeek, strekte hij zijn armen omhoog. Toen zei hij vlug: „U denkt op het ogenblik: Waarom zou hij dat doen?"

Een moment bleef de koning van verbazing doodstil zitten. Toen sprong hij bijna een meter van zijn stoel omhoog en kwam hij met een daverende klap op de grond terecht. „Je hebt mij beet!" riep hij opgetogen. „Iedereen die je dat zo plotseling zag doen, zou zich hebben afgevraagd, waarom je dat deed. O, wat is dat ongelofelijk knap! Jij bent de juiste man om te zeggen met wie mijn dochter moet trouwen!"

„Niet de juiste man," zei de ander. „De juiste vrouw!"

Bij die woorden trok de ridder het masker weg en.... de koning keek in het lachende gezicht van zijn dochter! Hij was zo verbaasd, dat hij drie minuten lang geen woord kon uitbrengen!

„Ik heb de wedstrijd gewonnen!" zei Tallia vrolijk. „Ik heb aan alle voorwaarden voldaan. Ik heb de kamerwachter bewezen, dat ik van adellijken bloede ben en ik heb een masker gedragen. U hebt zelf bepaald, dat alle deelnemers dat moesten doen. Die bepaling was juist mijn geluk! Bovendien heb ik mijn belofte gehouden, want ik heb aan niemand verteld, wat u zou vragen en wat de juiste antwoorden waren. Trouwens, op die laatste vraag wist u vorige week zelf het antwoord nog niet! Ziet u nu wel, dat ik de wedstrijd heb gewonnen? Ik mag nu dus zelf zeggen, met wie ik moet trouwen, is het niet?"

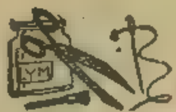
De koning was een dom man, maar hij was eerlijk en rechtvaardig. Toen hij een beetje van zijn verbazing was bekomen, knikte hij en zei: „Ja, volgens de wet mag jij nu zeggen met wie je moet trouwen. Nu, wie zal de gelukkig zijn?"

„Tarro, de zoon van de tuinman!" riep Tallia dolgelukkig uit.

„Het zij zo," zei de koning.

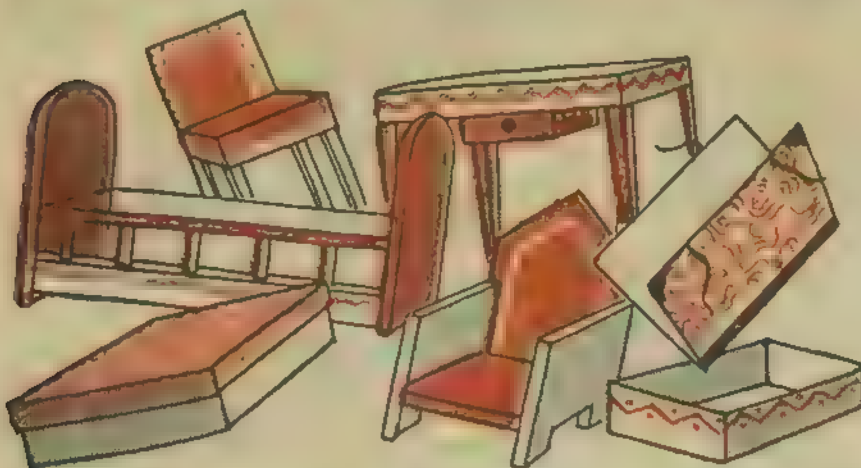
Gelukkig bleek later, dat de keus van Tallia niet slecht was geweest. Na de dood van koning Errugdom werd Tarro koning en hij betoonde zich werkelijk een voortreffelijk vorst, onder wiens regering het land een tijd van grote voorspoed kende. Dat hij bij alle moeilijkheden dapper werd bijgestaan door de knappe en handige Tallia, spreekt wel vanzelf!

De kleine knutselaar

MET RESTEN BEHANGSELPAPIER

kun je lampekapjes of schrijfmappen versieren. Je kunt er ook poppenmeubeltjes mee garneren, vooral wanneer het behang een aardig patroontje heeft.

Het alleraardigste is wellicht nog het beplakken van doosjes, in allerlei grootten en vormen.

Ook kun je bloemen of figuren van het behang zelf uitknippen en hier of daar naar smaak opplakken.

De paar voorbeelden, die wij jullie geven, zijn alleen bedoeld als middel om je fantasie wakker te schudden en aan het werk te zetten.

Mogelijkheden zijn er genoeg en die vinden jullie zelf ook wel.

EEN GRAPPIG INKTSTEL

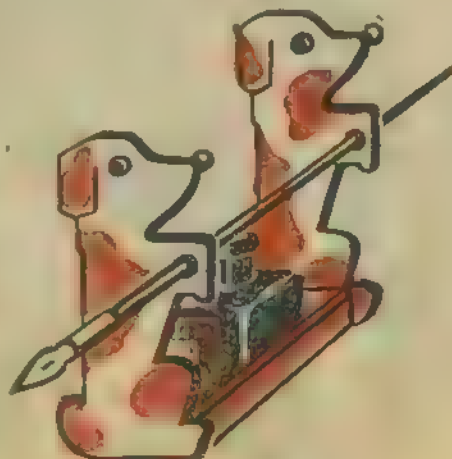
We beginnen met het tekenen van een hondefiguurtje, dat we tweemaal overbrengen (met behulp van carbonpapier) op een stukje dik triplexhout. De figuren moeten niet hoger worden dan 15 cm. Het bodemplankje tussen beide honden en waarop de inktpot komt te staan is 7 cm breed. Plaats genoeg dus voor een flinke inktpot. De lengte bedraagt 18 cm.

Het bodemplankje heeft voor en achter een opstaand randje van 3 cm, dat er voor en achter tegenaan wordt gelijmd.

De hondjes worden wit met zwarte aftekeningen en vlekken, het plankje met de opstaande latjes lakt men rood.

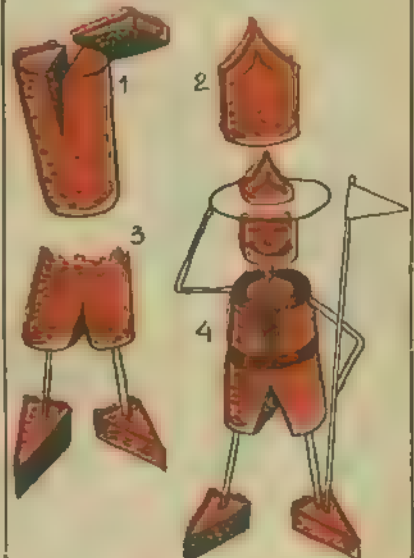
Door twee gaatjes in de voorpootjes (deze er eerst in boren voor het afschilderen) wordt een vuurrode penhouder gestoken. Gaatjes dus niet te klein maken.

Wie bang is, dat het potje nog zal verschuiven, kan aan weerskanten een smal strookje hout oplijmen, zodat het potje ook aan de zijkanten wat meer steun krijgt. Nodig is het echter niet.

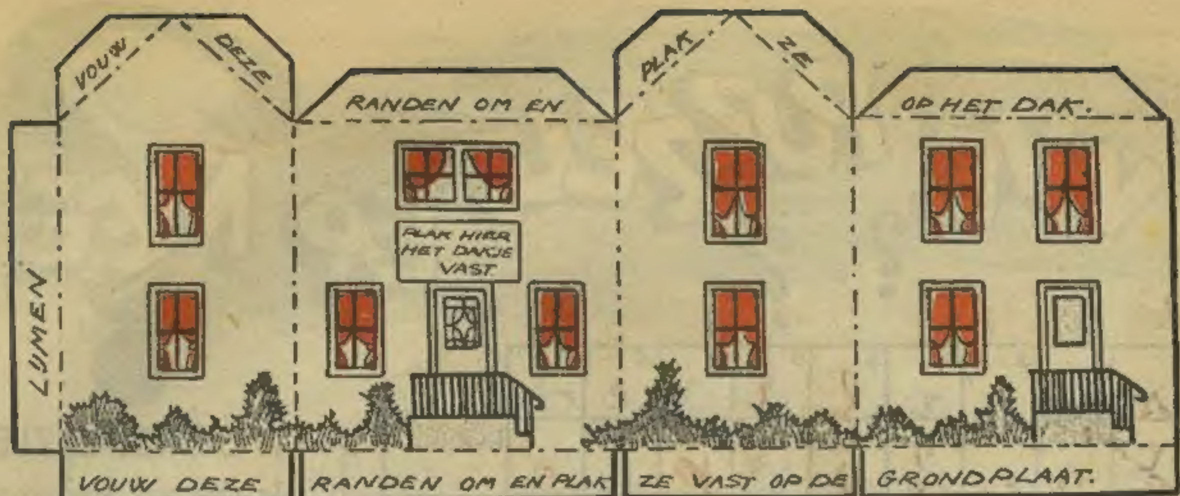
EEN LEUK KERELTJE

1. Snij een grote kurk in deze vorm.
2. Dan nog een klein stukje.
3. Kurk voor de benen, 2 ijzerdraadjes en 2 driehoekjes.
4. Schijfje papier met stukje kurk voor de hoed, een ijzeren staafje met papieren vlag. Verder met inkt een riem maken.

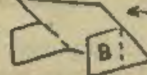
GEMAKKELIJKE STOELTJES

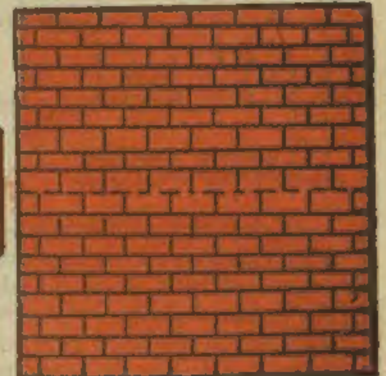
Het hierbij afgebeelde stoeltje of bankje (fig. 1 en 2) dat we voor serre of tuin kunnen gebruiken, kan gemaakt worden van stevig triplex; de twee zijkanten lopen schuin naar voren, de rug loopt tot onderaan door, het zitplankje rust op twee klampjes, terwijl een tweede plankje (smaller dan het vorige) onder de zitting is aangebracht om er boeken, haak- of breiwerk op te leggen. Uit een gleuf in een van de zijwanden kunnen we een bord trekken

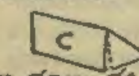

WE MAKEN EEN PAPIEREN HUISJE

met een opstaand randje, waarop we een kopje of iets anders kunnen zetten.

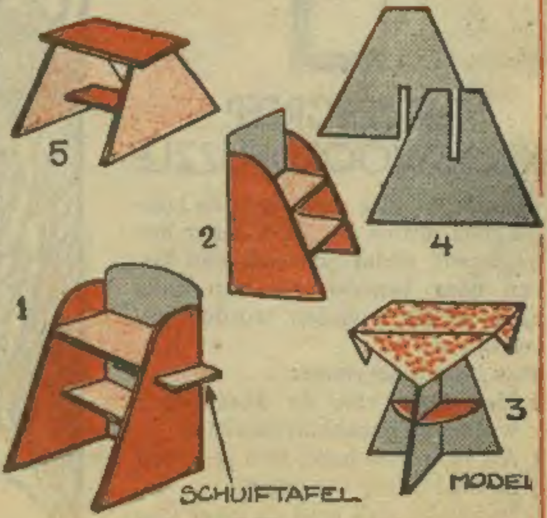
Dit bankje moet in vrolijke kleuren geschilderd worden: rood, oranje, geel of groen en kan nog gerieflijker gemaakt worden door een los kussen op de zitting en een smal rugkussentje, met koperen spijkertjes bevestigd tegen de rug.

Willen jullie daar een tafeltje bij hebben, dan hebben wij er ook een model voor. Fig. 3 geeft een passend ontwerp, dat zowel een vierkant als een rond blad kan hebben. Op fig. 4 zien jullie hoe de delen, die de poot vormen, in elkaar grijpen (via de gleuven).

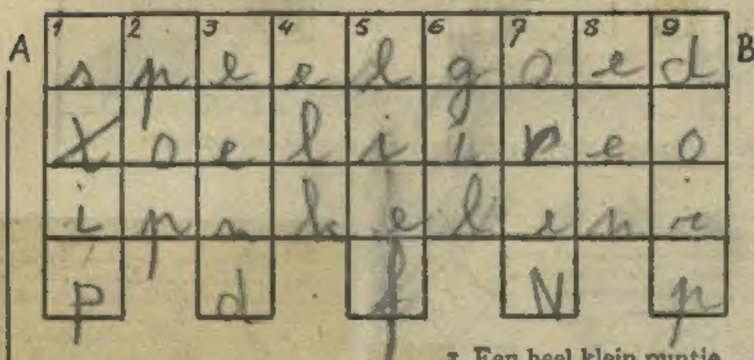
De ene helft is tot op de helft van onder en de andere tot op de helft van boven af uitgezaagd; de gleuven sluiten over elkaar en zo heeft de poot de nodige stevigte.

Een beetje houtlijm kunnen jullie er tussen strijken, terwijl kwartcirkelvormige plankjes tussen de poten gebracht kunnen worden om er iets op te zetten.

Een ander ontwerp, maar ook heel leuk, zien jullie in fig. 5, dezelfde delen als fig. 4, maar zonder gleuven. Van onder zit er echter een steunplank tussen.

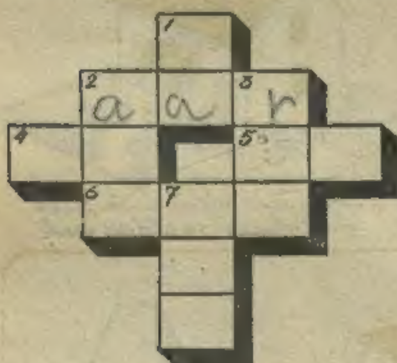
WIE PUZZELT ER MEE?

KAMRAADSEL

In deze figuur moet je — alleen van boven naar beneden — negen woorden invullen. Als je de goede woorden hebt gevonden, lees je van links naar rechts (van A - B) iets, dat altijd prettig is om te hebben.

1 Een heel klein puntje
2 Speelgoed voor een meisje
3 Dier, dat in het water zwemt en kwaakt
4 Ander woord voor ieder
5 Tegenovergestelde van stout
6 Harde schreeuw
7 Heb je nodig om te horen
8 Minder dan twee
9 Is veel kleiner dan een stad

LETTERGREEP KRUISWOORDPUZZLE

In deze figuur moet je in de hokjes geen letters invullen, maar lettergrepen, zodat er zowel van boven naar beneden als van links naar rechts woorden worden gevormd.

Van links naar rechts:
2 Het deel van de korenhalm, waarin de graankorrels zitten
4 Als je er veel hebt, kun je er een mooie ketting van rijgen
5 Is minder dan acht en meer dan zes
6 Doet moeder, als ze linnengoed door de mangel haalt

Van boven naar beneden:
1 Met teer insmeren
2 De man, die de kolen thuisbrengt
3 Ander woord voor weifelen
7 Ander woord voor beter maken

WOORDPUZZLE

In deze vijf woorden zijn de letters door elkaar gekomen. Zet ze weer in de juiste volgorde, zodat je goede Nederlandse woorden krijgt.

1 Duinel
2 Toeven
3 Nader
4 Gaten
5 Arotsom

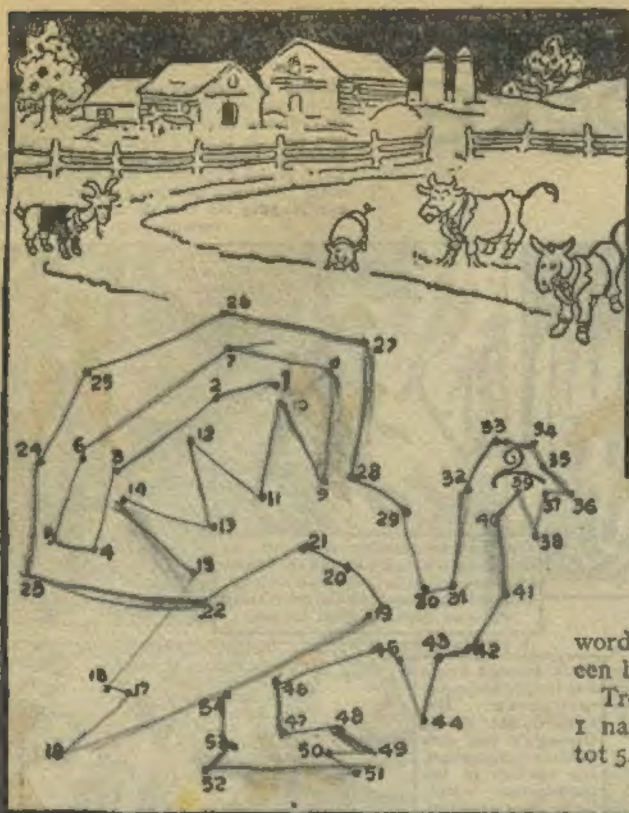
Die vijf woorden betekenen:

1 Wat klokken doen.
2 Lichaamsdelen.
3 Een grote roofvogel.
4 Een ordebewaarder.
5 Een zeeman.

ZOEKPLAATJE

Zien jullie de jager en zijn drie helpers? Een ervan is een nikker.

WELK DIER KOMT DAAR AAN?

Er verschijnt een raar dier in de wei, zodat het vee er onrustig door wordt. Wat zou dat voor een beest zijn?

Trek een lijntje van 1 naar 2 en zo verder tot 54.

WE TEKENEN EEN UIL

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordenrebus

VAN UITSTEL KOMT AFSTEL

Hoe vaak hebben jullie niet gezegd: „O, dat doe ik vanavond wel", of: „Dat komt morgen wel in orde"? En 's avonds moest je plotseling wat anders doen, kwam er een vriendje of vriendinnetje of had je hoofdpijn, en de volgende morgen was je te laat opgestaan of was er iemand jarig of kwam er wat anders tussen. En zo vergat je helemaal wat je doen moest en was van het uitstel afstel gekomen. Stel nooit uit wat je doen moet, als je het nú doen kunt; dan loop je ook niet het gevaar, dat je helemaal de gelegenheid niet meer krijgt om het te doen of dat je het geheel vergeet.

OP REIS. In het verhaal zaten achttien fouten

KRUISWOORDPUZZLE

V O E T B A L
O + L O R + E
L L + C + R U
D E N H A A G
A S + T + M E
A + P I T + N
N E R G E N S

A-RAADSEL

A n g s t
B A a r d
C h A o s
D r a A d
E x t r A

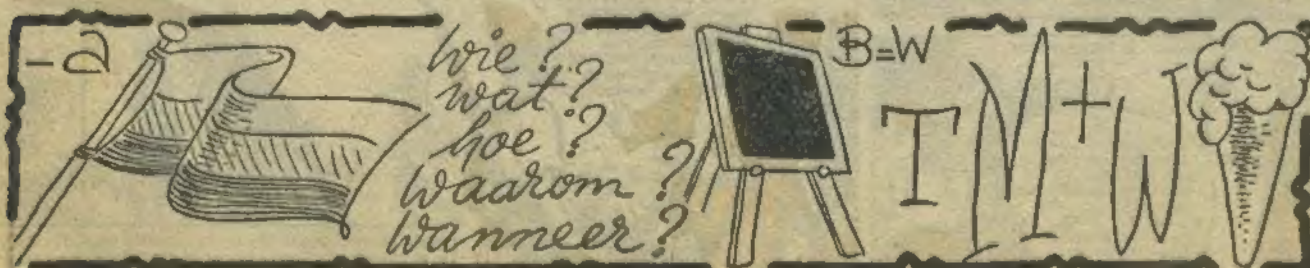
TRAPPUZZLE

R
RE
REM
MEER
EMMER

VRUCHTENPUZZLE

1 Banaan
2 Appel
3 Aardbei
4 Framboos
5 Perzik
6 Tomaat
7 Pruim
8 Hazelnoot of okkernoot

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

Hamid, DE DAPPERE

Hamid, de dappere sjeik van El Bashan, kruist het zwaard met de smokkelaar en slavenhandelaar Karel Zorn. Zijn pogingen om de schurk voor het gerecht te brengen leiden hem naar het oerwoud, waar hij en Pepi door een inboorlingenstam gevangen worden genomen. Jamba, een jeugdig lid van de stam, helpt hen ontsnappen.

